

Bu Yeni Kaos

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Temmuz 2018

Zanlı bir tutku olabilir ve de muğlâk.

Serpintilerin müdahil olduğu o yarı açık pencere ve uçuşan tül perde.

Siyahın naif hüznünde bir radar kadar hassas yüreğin tekabül ettiği o müstesna zaman dilimi ve öksüz kibleme doğurgan bir acı hacmine vakıf olup olmadığım da değil hani önem arz eden sadece dibindeki uçuruma yakın bir seyir.

Sızan terinde mevsimin, üşüyen vücudum ve buz kesen ellerim.

İştirak eden saatin sessiz farkındalığı yine kelamın da özrün de nitelikli bir arayış içerisinde olup bir vebal öngören o derya.

Kalemde saklıyım işin aslı madem... demek oluyor ki gündelik hayatın eşliğinde çömez bir ergenim.

Hangi'mle muhalif...

Öngörümle yoksun...

Hacminde hicap.

Ve yürekte saydam bir tabaka.

Seyrelen gün ışığı oysaki güne henüz erişmiştim öyle ya; sabahlayan bir yarasaım ara sıra sıcak ve nemli havadan da nem kapması muhtemel. Gecenin kıpraşan teninde volta atan şiir benzeri rüyalarım ve gönül gözümde çok ağır bir hava belki de algıların zemininde ben neyden ibaret olduğuma hala kani değilken.

Yanlı bir sevgi olmayı dilerdim işin aslı aslında sevdiğim insanları sevgimle iyi ve ihya eden.

Patavatsız bir hafta sonundan çıkıp da adımlarken yeni haftayı... neye gebe ise yeni süreç aslımıza sirayet etmenin temennisi ile niyazlarımız nasıl da buruk ve telaşlı.

Bir izci kampındayım adeta ne de olsa çocukluğumdan bu yana bir elim yağda bir elim balda... baldan tatlı sevdiklerim... görücü usulü evlenen güzel insanların revnak sessizliğinde... ah ki ah!

Aşka hürmeten, yeni yetme aşklara bakıyorum da... esefle kınandığımı bilsem de gözümü alamadığım ne çok defolu sevgi benzeri illet ilişkiler... yine de saygı duyup gözlerim kapalı geçiyorum.

Farkındayım farklılık arz eden ne ise belki de uyluklarım köhne ve zavallı.

Ben ki; bir melteme özenip de bir poyraz kadar soğuk.

Ben ki; zamandan ve mekândan uzak.

Ben ki tarifsiz ve kedersiz olmayı dilerken...

Hırpani bir öngörü aklıma mukayyet olmayı dilediğim belki zavallı bir beşer aslında kundaklandığından bihaber aslında kurcalarken aklımı bunca yanlı keder... eh, ne olacak bu halim... demenin meali ile sığınyorum Rabbime ve hangi kefedede olduğumu bilmeden kefen'imî ismarlıyorum usulca ve sessizce ve kabul görmüş olmayı dileyip Yaratıcı nezdinde.

Bir kuşağın sonuyum belki de bir kuşağın son temsilcisi. Aklımı seveyim ve yaşımı da umursamadan hala nasıl oluyor da bir çocuk saflığında yapışıyorum yakasına tüm sevdiklerimin.

Gölgeyle bile kavgalı iken sormayın gitsin ahvalimle olan ne ise alıp veremediğim... demedim, demedim inanın ki: sırlarım değil de vakıf olduğum ve sıdkımın sıyrıldığı sonra da kötülüğü ve laneti tensiye edip...

Kursağımda yutamadığım hüznün.

Midemde derin bir sancı.

Eften püften dertleri olanlara gıpta ile bakıp hazmetmeye çalıştığım bu yeni kaos.

Öncemden yoksun olsaydım keşke... demenin de bir mazereti olmasa gerek.

Hayli yanlı belki yanlış bir terennüm çöreklenirken göğşe ben ilk kez görmüşçesine yollarını gözlüyorum sevdiğim insanların ve en muteber ve sevecen kimliğimle sırtımı yasladığım gök kubbenin en deli ve hüznü neferi olarak sadece başımı okşayan ellerini...